

men indeholder som hovedregel et element af brugerbetaling. Private uddannelsesstilbud er kun af betydning på områder, hvor der ikke findes et offentligt uddannelsesudbud, herunder et tilskudsberettiget udbud fra selvejende, godkendte uddannelsesinstitutioner. Som en del af SU-systemet kan der ydes såvel normal SU som et supplerende stipendium til hel eller delvis dækning af undervisningsafgift til private, erhvervsrettede uddannelser i Danmark.

I Storbritannien har man også et offentligt skolesystem, men tillige privatskoler, der primært finansieres ved brugerbetaling og alligevel har en væsentlig udbredelse. Det samme gør sig gældende inden for ungdomsuddannelserne. På universiteter og øvrige videregående uddannelser skal der i stigende omfang betales undervisningsafgift, som dog for de fleste studerende bliver dækket af de regionale uddannelsesmyndigheder.

Hertil kommer, at uddannelsesstøtten i England ikke er nær så gunstig som i Danmark.

Elever ved ungdomsuddannelserne er ikke – som de over 18-årige elever i Danmark – omfattet af den nationale støtteordning. De kan kun i begrænset omfang få skønsmæssig støtte fra de regionale uddannelsesmyndigheder.

Studerende ved videregående uddannelser har ret til uddannelsesstøtte, som dog ikke er så gunstig som i Danmark. Dels er støttesatserne lavere, dels består den maksimale støtte af 50 pct. stipendium og 50 pct. lån. Derudover er stipendiestøtten som hovedregel afhængig af forældrenes indkomster, indtil den studerende er 25 år.

Endelig er boligudgifterne for studerende i England – og navnlig i London – højere end for danske studerende.

Skal jeg på denne baggrund give et generelt svar på spørgsmålet om privates omkostninger til uddannelse i henholdsvis Storbritannien og Danmark, må svaret blive, at helhedsbilledet er, at de uddannelsessøgende og deres forældre i England gennemgående må finansiere en større del af uddannelsesudgifterne end i Danmark.

At give et mere detaljeret svar på det rejste spørgsmål vil være særdeles tids- og ressourcetrævendende. Det indeholder stof til et helt forskningsprojekt, da en tilbundsående belysning af det forudsætter, at man udover uddannelses- og støttesystemer i begge lande tillige inddrager skatte-, social-, bolig-, og arbejdsmarkedsordninger i sammenligningen. Man ville være nødt til at inddrage britiske myndigheder i betydeligt omfang.

Det er endvidere min opfattelse at vi i sammenligninger med andre lande bør inddrage flere lande. Resultatet af en sådan omfattende undersøgelse specielt med henblik på sammenligning mellem Storbritannien og Danmark ville næppe væsentligt kunne forrykke det helhedsbillede, der er skitseret oven for, og jeg finder derfor ikke anledning til at afse de betydelige ressourcer, der skal til, for at kunne give et udtømmende svar på spørgsmålet.

Der laves med mellemrum internationale sammenligninger af uddannelsesstøttesystemerne i forskellige lande. Den seneste er udarbejdet af det hollandske undervisningsministerium og udkommer inden for de nærmeste måneder i en opdateret udgave på engelsk.

Spm. nr. S 2148

Til undervisningsministeren (28/4 97) af:
Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Hvordan vil ministeren afhjælpe den generelle mangel på jordemødre, som specielt kommer til udtryk på Fyn og i Sønderjylland, og vil ministeren overveje at oprette et ekstra uddannelsessted i Odense?«

Begrundelse

Antallet af normerede jordemoderstillinger i forhold til antal ansatte jordemødre viser, at der generelt mangler uddannede jordemødre. Dette kommer specielt til udtryk på Fyn og i Sønderjylland, hvor forholdene til tider betegnes som klart utilfredsstillende for såvel de fødende som for jordemødrene.

På Fyn har der i en periode i begyndelsen af året således kun været 26 jordemødre i funktion på trods af, at der er 43 normerede stillinger. Forholdene har betydet, at en lang række kvinder i Odense ikke modtager den elementære fødselsforberedelse, fordi hospitalet konstant kører med underbemanning.

Spørgeren håber, at ministeren er enig i, at disse forhold er utilfredsstillende og må ændres.

En stor del af ansvaret for bedre lokale forhold er naturligvis amtspolitikernes. Men uddannelsen af jordemødre – herunder antallet af pladser på Danmarks Jordmoderskole – er ministerens ansvar, hvorfor spørgeren ønsker